

Středa

Patrik Říha (3. místo ve II. kategorii)

„Dobrý den, přeju uctivě,“ povídá s úsměvem první. „Dobrý!“ řeknou zbylí tři, když míjí výčep v jejich oblíbené hospodě. Jako vždy na baru sedí již od vidění známí štamgasti. Muži středního až postaršího věku, fousatí, pravděpodobně neumytí, v montérkách rovnou z práce. Před každým stojí půllitr místního piva, o popelník se všichni dělí, asi to stmeluje kolektiv. „Čaute kluci,“ odpověděla servírka a pokračovala v rozhovoru s přáteli. „Jdem do salonku nebo do hospody?“ zeptal se Láďa, přestože znal dopředu odpověď. „Jasně, že do hospody. V salonku je to take divne.“ „Hmm... Tak jo, mi je to jedno.“

Vešli a usadili se k jednomu ze stolů z masivního dřeva, na kterém ležela dečka, jídelní lístek a dobře známá umělá kytička. Na stěně vedle stolu visel, dalo by se říct starožitný, cep. „Dneska je tu celkem mrtvo,“ poznamenal Patrik, když se usazoval a rozhlížel se po zbylých sedmi stolech. „To jako vážně?! Si dělají srandu ne?“ začal udiveně Magi a ukazoval na parapet. „Co je?“ zeptal se Adam zvědavě. „No čum ne? Mrtvý pták na topení!“ „Husté...“ okomentoval celou situaci Láďa. „Chudák, jak si jenom leží a nic,“ politoval ptáčka zamyšleně Patrik. „Se teď hodně zajímám o spiritualismus a takové věci, jako co bude po smrti a podobně, ale nikde jsem nenašel nic, jako článek nebo video, kde by se filozofovalo nad tím, co dělají po smrti duše zvířat,“ řekl a usadil se jako poslední. „To ti nevím, co kdyby zvířata neměly duši, teda za předpokladu, že vůbec něco jako duše existuje alespoň u člověka,“ vnesl na stůl novou myšlenku Adam. „To jako vážně? Je středa, máme chlastat a ne filozofovat. I když je fakt, že do něčeho podobného jsme se už dlouho neponořili,“ zapřemýšlel Magi „A taky to tak necháme,“ rozhodnul Láďa, motaje si tabák značky Lucky Strike do Vážek.

Než to dopověděl, už byli tázáni, co si dají, Adam objednal čtyři třináctistupňová piva a nebylo žádným překvapením, že se nikdo nebránil. „Nemáte někdo oheň?“ padla otázka, zrovna když si Láďa prohledával kapsy s cigaretou v puse. „Kuřák a nemá oheň! To už je krize,“ zasmál se Adam. „Já mám, na,“ vytáhl Patrik ze saka krabičku zápalek. „Dík,“ zamručel Láďa a už škrtal sirkou o krabičku. První se rozhořela a zhasla, druhá se snad ani nerozhořela a už zhasla. Když vytáhl třetí, zjistil, že už je ohořelá. „Co to je za šmejdy?!“ vztekal se, zrovna když čtvrtou zápalku zlomil. „Si člověk ani cígo nezapálí tady.“ „Zkoušej dál, já s nima nemám problém,“ hájil své oblíbené sirky Patrik.

„No vidíš, už to máš, si jenom gramlavy, nic víc,“ smál se. „To je tak boží, že konečně začíná být pěkně! Jak to vždycky všechno rozkveté, a chodíme po škole pro vínko a pak k řece na volejbal,“ začal se rozplývat Adam. „No začíná být pěkně a zase jsme v hospodě, klasika,“ smál se Láďa. „Tak zatím je kosa, pěkně jenom tak přes okno, že jo. To dá rozum přece.“ Láďa se natáhl přes stůl, aby si přiblížil popelník, tak tak to stihnul, než mu z cigarety odpadnul kousek popela. Popel se v ještě před chvílí čistém popelníku z části rozpadl na prach, ale kousek zůstal vcelku a udržel si tvar válce. „Už mám chuť na to pivo,“ zaúpěl Magi při protahování. „Jak jste napsali tu matiku dneska?“ zeptal se rovnou. „Úplně pohoda, dyť to je furt to samé dokola,“ odpověděl Adam a Patrik přikyvoval: „Jo, jo... Sice mi tam asi něco chybí, ale tak za dva nejhůř si myslím. Vůbec... nezhulíme se dneska? Na zítra nic není a mi ještě něco zbylo.“ Magi s Láďou jenom naznačili, že určitě ne, takže se Patrik tázavě otočil na Adama. „Kámo, asi spíš ne, nějak nemám chuť dneska.“ „Nevadí, tak jindy kdyžtak,“ ukončil debatu Patrik.

Přišla slečna a začala před kluky postupně pokládat piva. Sluníčko svítlo skrz sklenice a krásně prosvěcovalo mok medové barvy. Ze sklenic se na každého usmívala vyvinutá blondýnka s pivy v rukou. „Tak na co?“ „Na středu a budoucí inteligenci!“ navrhnul Patrik „Jo to by šlo,“ smáli se ostatní a přitukli si způsobem sklo-sklo-stůl. „Řekněte mi, co nám tady chybí. Nic nemusíme! Miluju gympl, fakt, že jo. Pivo ze soukromého pivovaru, co není drahé a božsky chutná, vlastně ho ani neplatíme my, ale rodiče,“ radoval se Adam a Magi se k němu hned přidal: „Do toho ještě ta krásná příroda, samé pěkné kopce, louky, lesy a hory.“ „Díky, bože, žes nás nechal narodit se v Beskydech!“ zvolal Patrik a pozvednul pivo. Láďa si znovu odklepl popel z cigarety. „Když už jsme u toho, pojďte zítra po škole na Lysou nebo aspoň na Smrk,“ vznesl Adam pro něj typický návrh. Pokud by to šlo, tak by po horách chodil neustále. „Já bych i šel,“ přemýšlel nahlas Patrik, kdežto Magi se rychle bránil: „No na mě se nedívej, já mám trénink.“ Láďa se tvářil, jakože neslyšel a zíral na svou dohořívající cigaretu. „No tak ten zase nic,“ řekl s úsměvem Adam a mávnul rukou směrem k němu. Láďa se začal smát. „Tak mě znáš, navíc jsem domluvený s Matějem na kompa,“ odpověděl omluvně. „To by bylo ale kruté vstávání v pátek na sedm, potom co přijdem z Lysé,“ stále se rozmýšlel Patrik. „Však co řešíš, pohoda, jsme mladí!“ klasický Adamův přístup. „Jo, to je taky pravda, přinejhorším to bulnu to ráno, ale je zas pravda, že už jsem tam dlouho nebyl.“ Patrik vypadal stále velmi nerozhodně, takže se Adam rozhodl, že ho nechá, ať se sám do zítra rozhodne. „Hele... Ten pták na tom topení už mě začíná celkem štvát,“

postěžoval si Magi a položil pivo, „mohli by to uklidit.“ „Tak třeba to tu mají jako ozdobu, víš co,“ smál se Láďa. „Jo jasně, mrtvý pták, to je prostě nádhera, hned jim tu přijde víc lidí,“ řekl sarkasticky Magi. Nato do hospody vešla skupinka, kterou od vidění všichni znali, protože městečko je malé a kdo se tam trochu častěji pohybuje tak zná skoro všechny. Jeden z nich zamával Patrikovi a ten kývnul na oplátku. Nikdo nijak víc nereagoval a nově příchozí si sedli k vedlejšímu stolu. Piva ve sklenicích kvapem ubývalo a Láďa začal vytahovat věci potřebné pro přípravu další cigarety. „Já jsem idiot!“ zvolal Patrik, „nejdu na Lysou, mám kytaru zítra a pak hned autoškolu. Teď jsem si na to vzpomněl. A pak možná ještě na zkoušku, pokud mi to dneska potvrdí. Takže Lysá zítra passé.“ „A Smrk?“ zkusil to vysmátý Adam. „Jó, jasně to by šlo,“ zasmál se Patrik ironicky. „To je svině!“ vykřikl Láďa a praštil rukou do stolu, až se všichni lekli. „Co děláš, vole?“ ptal se smějící se Adam. „Mucha tu je, sviňa jedna!“ Všichni se začali smát krom Ládi, který byl mouchou těžce vyveden z míry. „Se nějak loudate, kluci,“ prohlásil Magi s vypitým pivem. „Ale kdeže, my jenom vychutnáváme.“ „Tak tak...“ Jako na zavalanou přišla slečna servírka se slovy: „Ještě jedno?“ Nebylo třeba dlouhého čekání a všichni se shodli, že to bude víc než jen jedno. Nikdo nevěděl, jak nebo kdy se to stalo, ale dneska byli všichni při penězích. Vskutku zvláštní úkaz, který je možné pozorovat přibližně jednou za šestileté studium gymnázia. Servírka vzala Magiho sklenici a odešla k baru. Láďa se jal pokračovat v motání cigarety.

Následovala krátká chvíle ticha. Těžko říct, zda nikdo nevěděl o čem si povídat nebo byli všichni zkrátka jen spokojení. „Co podniknem, až to tu zabalíme?“ byl zvědavý Magi. Všichni se jen váhavě dívali a čekali, co koho napadne, až se do toho vložil Adam: „Se slečnou jsme nedávno našli parádní vinotéku, tak se tam můžem zajít mrknout. Jsme tam byli a nevěděli, co si vybrat, tak nám obsluha dala koštnout asi tři různé vína. A to, co jsme si pak odnesli, to stálo za to... Ne jak ty splašky v plastu z Alberta, co jsme pili do teď.“ „No jo, ale je tam draho ne?“ ptal se Patrik, který se řídil heslem „Co je levné, to je dobré.“ „Né... takové fajnέ vínko litr za padesát. No a fakt úplně boží, takové, které fakt moc chceš za sedm pěttek.“ „Hmm... tak to zní jako zajímavé odpoledne. Navíc mám dojem, že je rum v akci.“ „Není dneska náhodou středa?“ zeptal se vysmátý Adam a všechny popadl záchvat smíchu. Smáli se dlouho a nahlas. „To už je tak šest týdnů v řadě, ne?“ smál se pořád Magi. „Vůbec!“ začal Adam „už osm, dneska to je devátá středa v řadě.“ „Ne to zas bude. Já jsem si chtěl ještě zahrát na kompu dneska a místo toho se zas jenom ožeru jak dobytek,“ zaúpěl Láďa.

Patrik pocítil potřebu zapojit se do konverzace a tak taky udělal: „Zajímavé je, jak to vždycky začne úplně z ničeho nic a dopadne to přinejmenším vtipně, když nic víc.“ „Jo jo,“ přitakali ostatní. „Ale teď poslední dva týdny už jenom dodržujem tradici!“

Čtyři nová piva stála na stole a to v téměř rekordním čase. Láďa vzal sirky, tentokrát si připálil hned napoprvé a hodil je na stůl. „Tak na to, že je středa!“ pozvednul své pivo a držící cigaretu ve stejné ruce, si přit'uknul s ostatníma, kteří nadšeně zvolali: „Středa!“ Všichni si řádně přihnuli a s hlasitým výdechem pivo položili na podtácky. Láďa si potáhnul, vdechl kouř do plic, vydechl a opřel se. Sluníčko začalo přes okno pálit ještě víc než do teď.

„Nasralo mě, že pokáceli ty stromy před školou, nechápu, proč to dělali,“ nadhodil Magi nové téma. „No to by mě taky zajímalo,“ rozhořčil se Patrik, „mě napadlo, že bych koupil mladý stromek a šel ho tam zasadit, alespoň abych je nasral, když nic víc.“ „Tak ti dělníci za to nemůžou, víš co,“ poznamenal Adam, „to řeší na zastupitelstvu. Jsem slyšel, že tam má být celé nové náměstíčko vydlážděné.“ „Cože? Fakt nechápu, proč furt všechno zelené kácí a pak betonujou, když to tu nazývají „Brána Beskyd“, to je prostě na hlavu,“ rozčiloval se Patrik, ale ostatní vypadali, že je to tak moc netíží. Láďa odklepl popel a potáhl si: „Už se těším na to vínko,“ pronesl s úsměvem na rtech. „Však dopijem a pudem ne?“ zeptal se Adam. „No, taky bych to tak viděl,“ souhlasil Magi a Patrik jen zadumaně kývnul jakože „Proč ne“. Pokračující v podobné konverzaci pomalu dopili pivo a zaplatili. „Nashle!“ zavolal Patrik, když míjeli bar, všichni ostatní ho následovali. „Tak Adame, ved' nás!“